

Początki

Dnia 27 listopada 1927 roku na zebraniu, w którym uczestniczyło 150 osób, po kilkogodzinnej dyskusji postanowiono założyć w Lubartowie Szkołę Zawodową Doksztalającą. W wyniku głosowania ustalono, że organem prowadzącym zostanie Macierz Szkolna, natomiast Magistrat Miasta Lubartowa będzie subsydiował placówkę. W styczniu 1928 roku powołano Radę Nadzorczą SZD, której przewodniczącym został starosta lubartowski Adolf Krauze. Funkcję kierownika szkoły powierzono profesorowi miejscowego Gimnazjum – Panu Robertowi Iwickiemu. Pierwszymi nauczycielami byli: Roman Guzik, Ewa Weberówna, Adam Moździński, Józef Federbusz, Bronisław Krupski, Robert Iwicki, ks. Aleksander Szulc. Pierwsza siedziba szkoły mieściła się w dziś już nieistniejącym drewnianym budynku Szkoły Powszechnej.

W pierwszych latach istnienia szkoła borykała się z wieloma problemami, które wynikały z brak własnego lokalu i pomocy naukowych, a także wiązały się z trudnościami znalezienia wykwalifikowanych nauczycieli. Zgodnie z postanowieniami Rady Nadzorczej Szkoły nauka trwała 35 tygodni po 12 godzin tygodniowo w 3 klasach. Naukę zawodu uczeń pobierał u mistrza, w szkole natomiast realizowano takie przedmioty jak: język polski, nauka o Polsce, religia, rachunki, fizyka przemysłowa, materiałoznawstwo łącznie z chemią, rysunek kreślarski i zawodowy. Nauka w szkole była bezpłatna. Szkoła przechodziła różne przeobrażenia. Do 1930 roku używała pieczęci Miejska Szkoła Zawodowa Doksztalająca w Lubartowie, a następnie Publiczna Szkoła Zawodowa Doksztalająca w Lubartowie. Działalność placówki zawsze związana była z potrzebami miasta i regionu, z potrzebami rzemiosła i z zapotrzebowaniem na kwalifikowanych fachowców. Kształciła w takich zawodach jak: murarz, zduń, kowal, krawiec, szewc, kupiec, sklepowy i malarz budowlany. Rada Nadzorcza każdego roku zatwierdzała plan organizacyjny, listę nauczycieli, budżet szkoły, powoływała kierownika szkoły, przedstawiając kandydata do zatwierdzenia przez Kuratorium Okręgu Szkolnego, a także nakładała kary za nieuczęszczanie do szkoły na uczniów, mistrzów i nauczycieli. Problemem szkoły była niska frekwencja spowodowana wyjazdami uczniów do sezonowych prac. Rada Nadzorcza szkoły, by poprawić stan rzeczy, ustaliła kary: dla mistrza 100 zł i 5 zł dla ucznia, którzy z własnej winy nie uczęszczali na zajęcia szkolne. Świadectwo ukończenia szkoły otrzymywał uczeń, który pod koniec ostatniego roku nauki złożył pomyślnie egzamin pisemny z języka polskiego i rachunków oraz egzamin ustny z pozostałych przedmiotów. Do egzaminu dopuszczono uczniów, którzy otrzymali w zasadzie wszystkie pozytywne oceny z pozostałych przedmiotów na półrocze w klasie kończącej. Uczniowie, którzy otrzymali na półrocze więcej niż jedną ocenę niedostateczną, nie otrzymywali promocji (Archiwum Szkoły).

Trudne lata wojny i okupacji

Szczególnie trudny okres działalności przypada na lata okupacji niemieckiej. Mimo zakazów, terroru i zastraszenia, lubartowska szkoła zawodowa prowadziła zakonspirowaną działalność. Oficjalnie była to szkoła bez języka ojczystego, historii i geografii, wiadomości o Polsce (przedmioty dozwolone: religia, ćwiczenia praktyczne, wiadomości z zawodu, rachunki z księgowością, rysunek zawodowy i korespondencja). Zajęcia odbywały się w porze nocnej, w budynku przy ulicy Cmentarnej 10. Budynek nowej Szkoły Powszechnej oddany do użytku w 1931 roku, w którym znalazła miejsce szkoła zawodowa, został zajęty przez władze okupacyjne na koszary. Zajęcia odbywały się w bardzo trudnych warunkach. To, że Szkoła prowadziła działalność było zasługą nauczycieli i ówczesnego kierownika szkoły Juliusza Czermińskiego. Wiele poświęcenia i odwagi wykazali w tym ciężkim okresie tacy nauczyciele jak: Juliusz Czermiński, Wacława Wiśniewska, Karol Skaruch, Bronisław Rejzner, Adam Moździński, Bronisław Krupski, którzy pracowali prawie bez wynagrodzenia, bo za ledwie za równowartość 1/4 do 1/2 kg słoniny, przy czym nie płacono w ogóle poborów za II kwartał 1944 roku i za następne miesiące. Oni to z narażeniem życia przeciwstawiali się woli okupanta. W pamięci mieszkańców Lubartowa zachował się pewien epizod z tego okresu. Władze okupacyjne zażądały wytypowania 30 uczniów, którzy nieregularnie uczęszczali do szkoły, w celu wywiezienia ich do Rzeszy na przymusowe roboty. Chcąc temu zapobiec, nauczyciele w przeciągu jednej nocy przepisali dzienniki lekcyjne, wpisując na listę osoby nieżyjące lub takie, które dawno opuściły Lubartów. W efekcie tego Niemcy nie odnaleźli ani jednego ucznia umieszczonego na wykazie.

Lata powojenne

Dzięki Juliuszowi Czermińskiemu już 1 września 1944 roku, tuż po ogłoszeniu Manifestu PKWN, szkoła rozpoczęła swoją powojenną działalność. Nosila nazwę Publiczna Szkoła Doksztalcząca i liczyła 209 uczniów. Zwiększono liczbę godzin nauczania z 9-ciu do 20-tu tygodniowo, a w 1946 roku Juliusz Czermiński został powołany na etatowego dyrektora szkoły. Zatrudniono instruktorów zawodu, przeniesiono naukę z godzin popołudniowych na poranne. Nauczycielami przedmiotów ogólnych byli nauczyciele miejscowego gimnazjum, zaś nauczycielami zawodu miejscowi rzemieślnicy. W tym też roku przeniesiono szkołę do budynku obecnego Gimnazjum Nr2 przy ulicy Lubelskiej, gdzie oddano do dyspozycji cały parter budynku. Szkoła była już powszechnie dostępna i bezpłatna. W 1947 roku szkoła zmieniła nazwę na Publiczna Średnią Szkołę Zawodowa, dostosowując programy nauczania do potrzeb rynku prac. W roku 1950 nastąpiła zupełna reorganizacja szkoły, która otrzymała nazwę Zasadnicza Szkoła Metalowa. Skrócono okres nauki do dwóch lat, kształcąc ślusarzy, introligatorów i krawców. Placówka prowadziła własne warsztaty praktycznej nauki zawodu. W roku szkolnym 1952/53 otwarto wydział ślusarza maszynowego, a w roku 1955/56 ślusarza uniwersalnego. Szkoła zaczęła borykać się z problemami. Pojawily się nawet propozycje jej likwidacji. Placówka po raz kolejny dostosowuje swój profil do aktualnych potrzeb rynku pracy, odpowiadając na zapotrzebowanie na pracowników budownictwa w roku szkolnym 1956/57 organizuje kształcenie w zawodzie murarz-zdun. Rok szkolny 1957/58 przynosi kolejne

zmiany. Przyjęto nazwę Szkoła Rzemiosł Budowlanych, kształcąc wyłącznie w zawodach budowlanych takich jak: murarz, tynkarz, hydraulik-instalator w cyklu 3-letnim, dając jednocześnie podbudowę do trzyletniego Technikum Budowlanego. Szkoła odczuwała głównie brak własnych warsztatów i internatu. Brakowało nauczycieli, pomocy naukowych, nie ma wyposażenia. Dzięki usilnym staraniom dyrektora szkoły Juliusza Czermińskiego, a także dużemu zaangażowaniu młodzieży i nauczycieli, wybudowano nowy obiekt. Tu należy wspomnieć, że wzniesli go sami uczniowie pod kierunkiem nauczycieli zawodu. Pozwoliło to na zgromadzenie 12 maszyn do warsztatu szkolnego i wielu pomocy naukowych (1959r.). W roku 1962, po śmierci Juliusza Czermińskiego, dyrektorem szkoły został mgr Stanisław Więcierzewski. W tym czasie zapadła decyzja budowy nowego obiektu szkolnego. Prace rozpoczęto od wmurowania kamienia węgielnego pod nową szkołę "Pomnik Chwały Oręża Ludowego Wojska Polskiego". Patronat nad budową objęło Wojsko Polskie, które jednocześnie było także inwestorem. Wykonawcą było Lubelskie Przedsiębiorstwo Budowlane, które prowadziło roboty ziemne i wykończeniowe. Dodatkowo każda klasa przeznaczyła 8 godzin tygodniowo z czasu wolnego na pomoc przy budowie. W roku 1963 stanowisko dyrektora powierzono mgr. Stanisławowi Enerlichowi, który zaangażował się w budowę i doposażenie szkoły, swoją postawą tworząc atmosferę ciepła i życzliwości, sprzyjającą pracy. Kolejne ważne wydarzenie w historii szkoły przyniósł rok 1965. Wtedy Szkoła Rzemiosł Budowlanych wyprowadziła się z budynku Szkoły Powszechnej przy ul. Lubelskiej do własnego nowo wybudowanego obiektu przy ul. 1 Maja 82. Nowa siedziba szkoły wzniesiona została na ładnie położonym terenie o powierzchni 3 ha. Obiekt składał się z piętrowego budynku szkolnego z jedenastoma salami lekcyjnymi, przestronną salą historii, mogącą pełnić funkcję np. sali konferencyjnej lub widowiskowej, biblioteką, halą sportową, zapleczem, pokojem nauczycielskim, szatnią oraz pomieszczeniami dla administracji. Oddzielny budynek zajmował internat z miejscami dla 220 uczniów. Warsztaty szkolne ulokowano w osobnym budynku z ośmioma pracowniami do praktycznej nauki zawodu, szatnią, świetlicą, biurami dla administracji warsztatowej oraz wiatą magazynową. Nie zapomniano także o mieszkaniach dla nauczycieli. Cztery z nich znajdowały się w budynku stanowiącym skrzydło szkoły, natomiast cztery kolejne w parterowym budynku wolno stojącym, stanowiącym zaplecze w czasie budowy. Uroczystość przekazania nowego obiektu Zasadniczej Szkoły Budowlanej i Technikum Budowlanego w Lubartowie odbyła się 30 października 1965 roku. Wtedy też szkoła otrzymała sztandar ufundowany przez rodziców. Po przejściu Stanisława Enerlicha do Wydziału Oświaty przy Powiatowej Radzie Narodowej w Lubartowie na stanowisko zastępcy inspektora szkolnego, kierownictwo objął we wrześniu roku 1968 mgr Aleksander Sławecki, który z powodu choroby odchodzi w połowie roku szkolnego, a obowiązki dyrektora przejmuje inż. Władysław Różniewski. W roku 1970 kierownictwo objął dyrektor mgr Roman Kornacki. Rozpoczął się okres intensywnego rozwoju szkoły, poddano modernizacji cały obiekt, w wyniku którego uzyskano dodatkowe pomieszczenia oraz poprawiono warunki pracy szkoły. Zwiększyła się liczba sal lekcyjnych o 4 w szkole i w warsztacie szkolnym o 3, w internacie zorganizowano 3 dodatkowe świetlice na skrzydłach dla poszczególnych grup. Wybudowano dwie wiaty magazynowe, wolno stojące o powierzchni łącznej 264,5 m² oraz ciąg magazynów i garaży. Nadbudowano piętro nad parterowym budynkiem mieszkalnym, uzyskując dodatkowo trzy mieszkania dla pracowników. Zmodernizowano sieć grzewczą i kanalizacyjną, podłączono szkołę do sieci ciepłowniczej miasta. Wybudowano szkolne boiska sportowe o powierzchni 5120 m²: boiska do piłki ręcznej i piłki siatkowej, bieżnię, skocznię uniwersalną, rzutnię do pchnięcia kulą oraz boisko trawiaste niepełnowymiarowe do piłki nożnej.

Wymieniono sprzęt i pomoce naukowe szkoły, internatu i warsztatów szkolnych. Zorganizowano pracownie: elektroniczną, radiowo-telewizyjną, przysposobienia obronnego, matematyki, mechaniczną, budowlaną, języka polskiego, bhp, laboratorium do nauki języków obcych, wzorcową pracownię ślusarską, pracownię elektryczno-elektroniczną, pracownię betoniarską, dwie pracownie RTV do zajęć praktycznych, wypożyczalnię i rozdzielnię. Zorganizowano nową bibliotekę z czytelnią, klub łącznościowców, szkolną przychodnię lekarską w internacie (gabinet lekarski z zapleczem, gabinet stomatologiczny i poczekalnię z oddzielnym wejściem). Powstał wewnątrz zakładowy sklep spożywczy, zorganizowano gospodarkę magazynowo-materiałową, transport zakładowy oraz ogólnie dostępną dla pracowników i ich rodzin stołówkę. Przeprowadzono szeroki zakres prac modernizacyjnych we wszystkich niemal pomieszczeniach szkoły, udoskonalając warunki pracy, podniesiono też standard w internacie. Nad jeziorem Firlej wybudowano własny ośrodek wypoczynkowy, zapewniając jednorazowo w turnusie wypoczynek dla 8 rodzin. Wzrost bazy organizacyjno-gospodarczej powodował dalszy rozwój szkoły. W roku 1972 Szkoła Rzemiosł Budowlanych zostaje przekształcona w Zespół Szkół Zawodowych Nr 1. W latach siedemdziesiątych organizowane są nowe jednostki szkolne: Technikum Mechaniczne dla Pracujących, Technikum Elektroniczne (w tym wydział zaoczny), Policealne Studium Zawodowe, Zasadnicza Szkoła Zawodowa Przekładowa Lubelskich Hut Szkła o specjalności zdobnik szkła. W roku 1980 powołane zostaje 5-letnie Technikum Elektroniczne na podbudowie programowej szkoły podstawowej o specjalności elektronika ogólna. W roku 1986 powołane zostaje technikum Mechaniczne dzienne, 3-letnie na podbudowie Zasadniczej Szkoły Zawodowej o specjalności obróbka skrawaniem. W roku 1987 oddano do użytku pomieszczenia nadbudowane nad salą gimnastyczną, przeznaczone na bibliotekę szkolną z czytelnią i zapleczem o łącznej powierzchni 90 m

2

. Powstają sale dla malarzy i zespołu muzycznego oraz dwie sale lekcyjne o powierzchni 150 m

2

z zapleczami: sala przysposobienia obronnego i pracownia elektroniczna, będąca jednocześnie siedzibą klubu komputerowego. Znaczącym osiągnięciem w zakresie bazy była organizacja szkolnego studia RTV i radiowęzła. Szkoła wyposażona została w studio telewizji, pracującej w obwodzie zamkniętym. Telewizja wykorzystywana była do celów dydaktycznych i opracowywania własnych programów. System sieci telewizyjnej umożliwiał łączność z każdą salą oddzielnie lub łącznie ze wszystkimi salami. W roku 1990 obowiązki dyrektora szkoły obejmuje mgr Andrzej Rycerz. Następuje dalszy rozwój szkoły. W roku 1991 rozpoczyna się budowa hali sportowej na bazie konstrukcji stalowej przekazanej przez władze miasta. Rodzice przekazali na montaż 65 mln (starych) złotych, a Rada Miejska 500 mln (starych) złotych. Budowa hali przebiegała szybko i sprawnie dzięki zaangażowaniu posła na Sejm RP II kadencji Ryszarda Kalbarczyka, nauczyciela wychowania fizycznego w naszej szkole. Dzięki staraniom posła Ryszarda Kalbarczyka szkoła uzyskała dofinansowanie w kwocie 2 mld (starych) złotych, co pozwoliło na dokończenie budowy i oddanie do użytku hali sportowej w styczniu 1995 roku.

W następnych latach zostaje wykonany remont kapitalny sieci instalacji centralnego ogrzewania i pokryć dachowych o powierzchni 2500 m². W latach 1993-94 szkoła wzbogaciła się o 4 sale lekcyjne. Sale sypialne w internacie zaadaptowano na sale dydaktyczne. Remont sfinansowała Rada Rodziców. W 1995 roku w budynku internatu zorganizowano pracownię

komputerową, a budynek gospodarczy zaadaptowano na pracownię murarską. Remonty prowadzone są na bieżąco sposobem gospodarczym, z dużym udziałem młodzieży.

Regionalne Centrum Edukacji Zawodowej w Lubartowie

Z dniem 1 września 2000 roku Zespół Szkół nr 1 został przekształcony w zespół placówek pod nazwą Regionalne Centrum Edukacji Zawodowej w Lubartowie. Obowiązki dyrektora powierzono mgr. inż. Andrzejowi Rycerzowi, stanowiska wicedyrektorów pełnili mgr inż. Tadeusz Kasperek, mgr inż. Tadeusz Mróz i mgr inż. Jarosław Siwiec. W roku 2001 oddano nową pracownię komputerową oraz udostępniono połączenie z Internetem w pracowniach komputerowych oraz w bibliotece. Kolejne zmiany w funkcjonowaniu naszej szkoły nastąpiły w roku 2002. Wtedy odszedł na emeryturę długoletni dyrektor szkoły mgr inż. Andrzej Rycerz. Od 1 sierpnia stanowisko dyrektora pełni mgr inż. Fryderyk Puła. Stanowiska wicedyrektorów objęli mgr inż. Tadeusz Kasperek, mgr Janusz Potocki i mgr inż. Jarosław Siwiec, a stanowisko kierownika CKP mgr Stanisław Wysok. W roku 2004 z pełnienia funkcji wicedyrektora RCEZ zrezygnował mgr Janusz Potocki, a nowym wicedyrektorem do spraw dydaktyki ogólnej i wychowania został mgr Tadeusz Drozd.

Reforma ustroju szkolnego spowodowała kolejne zmiany. Regionalne Centrum Edukacji Zawodowej jest placówką kształcącą na potrzeby coraz bardziej zmiennego rynku pracy. Zgodnie z założeniami reformy ustroju szkolnego przekształca się istniejące szkoły i tworzy nowe. W roku szkolnym 2002/2003 rozpoczęto kształcenie absolwentów gimnazjum w zawodzie technolog robót wykończeniowych w budownictwie, a w roku następnym w zawodzie piekarz. **Od 1 września 2004 r.** rozpoczęto kształcenie w zawodzie technik handlowiec absolwentów gimnazjum i absolwentów zasadniczej szkoły zawodowej.

Następuje systematyczna poprawa warunków pracy i nauki. Uzupełniono wyposażenie w środki dydaktyczne większości pracowni specjalistycznych. Utworzono pracownię: systemów i sieci komputerowych, ekonomiczno-handlową. W stanowiska komputerowe z dostępem do Internetu wyposażono pomieszczenia administracyjne, pokój nauczycielski, cztery pracownie. Szkolna strona WWW zawiera podstawowe informacje o szkole i najważniejsze dokumenty regulujące życie szkoły. W bibliotece znajduje się multimedialne centrum informacyjne zapewniające dostęp do sieci uczniom.

Roku 2004 przynosi zmianę wyglądu budynku szkoły i warsztatów. Wyremontowano dach budynku szkoły, zakończono wymianę okien w głównym budynku. Wykonano elewację budynku szkolnego, małej sali gimnastycznej i części budynku warsztatów. Wymieniono drzwi wejściowe do szkoły i budynku warsztatów, w niektórych pomieszczeniach ułożono nowe posadzki.

Dzięki wsparciu ze strony władz powiatu lubartowskiego w roku szkolnym 2004/2005 utworzono pracownię ekonomiczno-handlową wyposażoną w nowoczesny sprzęt konieczny do kształcenia techników handlowców i sprzedawców. Projekt „Kształcenie zawodowe z programami modułowymi w symulacyjnym Przedsiębiorstwie Usługowym RCEZ w Lubartowie” znalazł się w grupie 20 nagrodzonych.

W kolejnym roku szkoła zyskała świetnie wyposażoną pracownię komputerową ze specjalistycznym oprogramowaniem. Kształcenie w tej pracowni będzie zbliżone do warunków panujących w prawdziwym przedsiębiorstwie. Pracownia pozwoli na wprowadzenie

Historia

Wpisany przez Administrator
poniedziałek, 21 listopada 2011 17:21

---

specjalizacji „komputerowe wspomaganie projektowania” w kształceniu techników mechaników. W latach 2004 - 2005 w szkole powstawały kolejne pracownie komputerowe. Wykonano remont budynku. Szkoła ma nową elewację, a plac szkolny wyłożono kostką brukową

Kolejne dwie pracownie komputerowe zakupiono za środki unijne w roku 2006. Pracownię dla elektromechaników wyposażono zgodnie ze standardami, pozwalającymi przeprowadzać część praktyczną zewnętrznych egzaminów zawodowych. **Od roku szkolnego 2006/2007** działa w szkole Centrum multimedialne, umieszczone w oddzielnej sali. Rozpoczęto kształcenie w zawodzie technik ekonomista. Wicedyrektor Tadeusz Drozd został kierownikiem Wydziału Oświaty, Kultury i Sportu w starostwie powiatowym. Stanowisko wicedyrektora objęła mgr Hanna Borzęcka. Wicedyrektora mgr inż. Tadeusza Kasperka zastępuje na tym stanowisku mgr inż. Jarosław Małyska. Od roku szkolnego 2007/2008 funkcję wicedyrektora pełni mgr inż. Grzegorz Danił. W roku 2007 szkoła obchodziła 80-lecie swego istnienia.

Nasza szkoła zajmuje szczególne miejsce w historii miasta Lubartowa. Wykształciła i nadal kształci wielu fachowców. Dawniej była to szkoła przede wszystkim męska, znana dobrze wszystkim mieszkańcom regionu. Skrót SRB jest określeniem, którego do dziś mieszkańcy miasta używają, mówiąc o naszej szkole, mimo iż nazwa ta dawno została zmieniona.